

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **T. N. S.**, narozený XX. YY. ZZZZ
státní příslušnost Vietnam
zastoupený advokátem Mg. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.5.2016 č.j. MV 45523-4/SO-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10.5.2016, č.j. MV 45523-4/SO2016 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 5. 2016 č.j. MV-45523-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4.3.2016, č.j. OAM-19096-20/TP-2015, kterým byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla dle § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona zamítnuta žádost žalobce podaná dne 3. 8. 2015 o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem společného soužití žalobce a jeho matky, která pobývá na území České republiky. Správní orgán I. stupně na základě zjištěného stavu věci shledal, že žalobce nesplňuje podmínku společného soužití s matkou, neboť stále studuje a v současnosti se připravuje na budoucí povolání studiem ve Vietnamu, přičemž nedoložil doklad, ze kterého by bylo zřejmé studium na území České republiky. Při svém rozhodování vyšel správní orgán I. stupně z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 24/2011-79, v němž tento soud vyslovil, že podmínky k pobytu a k vydání správního rozhodnutí musí být splněny nejen v době podání žádosti a v průběhu správního řízení, ale především v okamžiku rozhodnutí správního orgánu. K tomuto okamžiku žalobce pouze uváděl, že má zájem o další studium v České republice, avšak žádný takový doklad k žádosti nedoložil. Z potvrzení Obchodní vysoké školy vydaného dne 21. 7. 2015 ve Vietnamu a z protokolu o výsledku správní orgán zjistil, že žalobce by měl vyšší odbornou školu ve Vietnamu dokončit v červnu 2017. Pokud by žalobci byl povolen pobyt na území České republiky, studium ve Vietnamu by přerušil. Na území České republiky má žalobce zájem studovat střední učiliště cestního ruchu, a to od září roku 2016. Správní orgán zjistil, že se jedná o Střední odbornou školu cestovního ruchu v Pardubicích, na které je možné studovat pouze obor cestovní ruch anebo grafický design. Toto studium trvá 4 roky a není zde možné studium v oboru „cestovní průvodce“ v délce 3 let, jak žalobce uvedl u výsledku. Nadto má žalobce zájem se přihlásit na jazykový kurz češtiny, který bude trvat jeden školní rok. Tyto informace se dle správního orgánu nezakládají na pravdivém tvrzení, neboť žalobce nedoložil potvrzení o studiu a uváděl rozporná tvrzení ohledně začátku svého studia jak na střední škole, tak v jazykovém kurzu. Dále žalobce správnímu orgánu sdělil, že hlavním důvodem podání jeho žádosti je studium. Správní orgán I. stupně až následně dne 1. 2. 2016 obdržel od žalobce potvrzení o zařazení do jazykového kurzu žadatele pořádaným firmou se sídlem v Pardubicích. Nicméně posoudil, že studium jazykového kurzu není studiem, které lze považovat za přípravu na budoucí povolání dle § 12 – 15 zákona č. 117/1995 sb. o státní sociální podpoře.
3. Na základě těchto zjištění správní orgán I. stupně neshledal splnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d), již je prokázání společného soužití cizinců, neboť tomu brání pokračování žalobce ve studiu ve Vietnamu a v případě, že by studium ukončil, nesplňoval by podmínku nezaopatřeného zletilého dítěte.
4. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podal žalobce odvolání, v němž namítal, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, neboť učinil rozšiřující výklad podmínek uvedených v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a z rozhodnutí není zřejmé, které konkrétní podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) citovaného zákona žalobce nesplnil. Namítal, že pokud studuje ve Vietnamu je zcela na něm, jak v případě povolení k pobytu se svým studiem naloží.

Podstatné je, aby studoval, tedy aby byl osobou nezaopatřenou ke dni vydání rozhodnutí. Žalobce postrádal vysvětlení k tomu, jak studium ve Vietnamu brání ve sloučení rodiny žalobce s matkou v České republice. Upozornil, že žádosti o společné soužití rodiny jsou pod ochranou Směrnice Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES, která neobsahuje žádné ustanovení bránící cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání. Žalobce v odvolání dále s odkazem na § 30 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců formuloval argumentaci vylučující teorii správního orgánu, že společné soužití cizinců je třeba realizovat bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu. Prakticky je takto realizované soužití vyloučeno z hlediska vyřizování vstupního víza a je teorie správního orgánu je neudržitelná i z hlediska § 77 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, proto jeho studium v cizině není překážkou k povolení trvalého pobytu.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze zjištění, že matka žalobce, státní občanka Vietnamské socialistické republiky, má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 7. 1. 2015 a otec žalobce pobývá ve Vietnamu. Žalobce jako doklad prokazující jeho nezaopatřenost doložil potvrzení Obchodní vysoké školy se sídlem ve Vietnamu vydané dne 21. 7. 2015, ze kterého vyplývá, že je studentem druhého ročníku studia této školy. Žalovaná dále vyšla ze zjištění, vyplývajícího z výsledku žalobce na zastupitelském úřadu v Hanoji dne 20. 11. 2015, kde žalobce uvedl, že o povolení k trvalému pobytu žádá za účelem soužití s matkou. Uvedl, že v červnu a červenci 2013 dokončil střední školu, v září nastoupil na vyšší odbornou školu, kterou by měl ukončit v červnu 2017. Na území České republiky má zájem studovat cestovní ruch, obor „cestovní průvodce“, a to od září 2016. Potvrzení o studiu nebo rozhodnutí nedoložil. Doložil, že byl zařazen do jazykového kurzu českého jazyka, který bude trvat 1 rok a žalobce tak studium ve Vietnamu přeruší. Uvedl, že na území České republiky ani v zahraničí nikdy nebyl, s matkou se viděl dvakrát. Poprvé v roce 2010 a následně v roce 2013, kdy přijela do Vietnamu. Na území České republiky by chtěl zůstat asi 10 let. Hlavním důvodem jeho žádosti je studium na území.
6. Žalovaná se dále v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce. Uvedla, že smyslem vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) je umožnit nezaopatřenému cizinci soužití s jeho rodičem, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalované není podstatné, zda nezletilý či zletilý nezaopatřený cizinec v době podání žádosti pobývá s rodiči na území, ale to, zda-li bude jejich společné soužití realizovatelné v době vydání povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 24/2011-79 a řídila se stanoviskem v tomto rozsudku, že podmínky k pobytu a obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí musí být splněny nejen v době podání žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu. Společné soužití se nemůže realizovat s odstupem několika let, např. po dosažení zletilosti dítěte nebo po ukončení studia v zemi původu, tedy již v době, kdyby podmínky ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona cizinec nesplňoval. Žalovaná přisvědčila k závěru, že žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by splňoval podmínky pro povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona, neboť ke společnému soužití s matkou na území

mu v současné době brání jeho pokračující studium ve Vietnamu, které bude probíhat až do června 2017, přičemž současně neprokázal, že hodlá toto studium ukončit a má zajištěno studium na území, neboť pouze v takovém případě, kdy již dosáhl věku 18 let by mohl splnit podmínku nezaopatřenosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře. Doložené potvrzení o jazykovém kurzu nelze akceptovat z důvodu, že se nejedná o jednoletý kurz cizího jazyka ve smyslu zákona o státní sociální podpoře, nýbrž o studium českého jazyka. Žalobce tak nedoložil, že má na území zajištěno studium, na základě kterého by na něj mohlo být nahlíženo jako na zletilé nezaopatřené dítě. Žalovaná tedy dospěla k závěru, že ministerstvo nepochybovalo, pokud žádost zamítlo dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tj. pro nepotvrzení důvodů uvedených v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) s ohledem na zjištění, že žalobce až do června 2017 bude studovat ve Vietnamu a na území žádné studium prokazující jeho nezaopatřenost zajištěné nemá. Žalovaná současně odmítla odkaz žalobce na ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že dopadá pouze na cizince, kterým bylo povolení k trvalému pobytu již vydáno.

7. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobce v podané žalobě především tvrdil, že správní orgán I. stupně se dopustil překročení své pravomoci, když nesprávně vyložil důvody k zamítnutí žádosti dle § 75/1 písm. f) ve spojení s podmínkami dle ust. § § 66 odst. 1 písm. d) z.č. 326/1999 Sb. Namítal, že správní orgán je oprávněn zamítnout žádost účastníka řízení o trvalý pobyt, pouze pokud nejsou splněny podmínky § 67 nebo § 68 z.č. 326/1999 Sb. Formulace zákona nepřipouští žádný rozšiřující výklad, kterým by si správní orgán mohl odůvodnit svévolné rozšiřování ustanovení § 75/1 písm. f) z.č. 326/1999 Sb., i na údajné nesplnění podmínek podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona. Žalobce vytýká, že se žalovaná se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s jeho námitkou překročení pravomoci, když žalobce nesouhlasil závěrem správního orgánu 1. stupně, že nesplnění podmínek ust. § 66 odst. 1 písm. d) vede k zamítnutí žádosti. K této otázce považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
9. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce rovněž spatřuje v tom, že mu není zřejmé, na základě čeho žalovaná dospěl k závěru, že žalobci jeho studium ve Vietnamu jakýmkoli způsobem brání ve sloučení rodiny v ČR. Žalobce má v úmyslu studovat i v ČR, ale vzhledem k tomu, že se jedná o jeho budoucí plány a správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí, je jeho budoucí studium v ČR irelevantní. Podstatný je současný skutkový stav, kdy z důvodu nepřetržitého studia ve Vietnamu po dosažení věku 18 let, splňuje zákonnou podmínku „nezaopatřenosti“. Pokud mu žalovaný zamítá sloučení rodiny pouze z toho absurdního důvodu, že splňuje jednu z podmínek vyžadovaných zákonem pro povolení k pobytu, jedná se o odpírání práva. Pokud by byla správná úvaha žalovaného, že studium ve Vietnamu „brání“ žalobci ve sloučení rodiny, a je proto důvodem pro nepovolení k pobytu, nemohl by být trvalý pobyt povolován ani malým dětem, které ve Vietnamu chodí na základní školu, s odůvodněním, že jim docházka brání ve sloučení rodiny. V případě dlouhodobého pobytu by zcela absurdně nemohl být

povolován pobyt ani manželům podle § 42a/1 písm. a) z.č. 326/1999 Sb., popřípadě rodičům nebo osamělým cizincům podle § 42a/1 písm. e) a f) z.č. 326/1999 Sb. Všem těmto cizincům, pokud by ve Vietnamu chodili do školy nebo do zaměstnání, by zcela nesmyslně byly žádosti o sloučení rodiny zamítány s odůvodněním, že jim v tom brání zaměstnání nebo základní školní docházka. Žalobce uvádí, že je zcela na něm, jak v případě povolení pobytu se svým studiem naloží. Jestli jej zcela ukončí, přeruší, popřípadě dostuduje dálkově. Ve Vietnamu není docházka na střední školu povinná.

10. Žalobce uvádí, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/86/ES, neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání. Tuto argumentaci uplatnil žalobce ve svém odvolání, žalovaná však trvala na tom, že jeho společnému soužití s matkou brání jeho studium ve Vietnamu a že se neprokázal, že toto studium hodlá ukončit a že v něm bude pokračovat na území. K tomu žalobce znovu zdůraznil, že správní orgán má rozhodovat a zjišťovat skutkový stav ke dni rozhodnutí. Ke dni rozhodnutí je významná nezaopatřenost žalobce v důsledku jeho aktuálního studia ve Vietnamu. Ze žádného ustanovení zákona nevyplývá jeho povinnost prokazovat svoje budoucí studijní plány, tedy že po povolení trvalého pobytu ukončí studium ve Vietnamu a naváže na něj studiem v ČR a tím si nezaopatřenost bude uchovávat i v budoucnosti.
11. Žalobce dále namítal, že správní orgány nikde neuvedly, jakou konkrétní podmínku, obsaženou v § 66 zákona č. 326/1999 Sb., žalobce nesplnil, popřípadě neprokázal. Rozhodnutí nenabízí žádný myšlenkový postup, jak vypočítat, kdy soužití je ještě „bezprostřední“, a kdy nikoli. Žalobce s odkazem na ustanovení § 30 odst. 4 a § 169 odst. 8 písm. h) a § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dovozuje, že zákon v určitých případech předpokládá i několikaměsíční pobyt cizince mimo území české republiky bez vlivu na pobytové oprávnění. Žalobce uvádí, že náležitosti žádosti o trvalý pobyt jsou vymezeny v § 70 z.č. 326/1999 Sb. Z těchto náležitostí je pro jeho případ podstatné ustanovení § 70/ odst. 2 písm. c) z.č. 326/1999 Sb., ze kterého vyplývá, že účel trvalého pobytu – společné soužití rodiny podle § 66/1 písm. d) zákona se prokazuje rodným nebo oddacím listem nebo jinou listinou prokazující příbuzenský vztah. Zákon nepožaduje po cizinci, aby „prokazoval“ společné soužití s rodičem na území do budoucna, po povolení k pobytu. Podle žalobce, žalovaný požaduje prokázání něčeho, co prokázat nelze, totiž prokázání jeho chování v budoucnosti, důkazy, které mají existovat v současnosti. Ani žalovaná neuvádí, jak si představuje, že by měly děti prokazovat správnímu orgánu svoje společné soužití s rodiči v ČR a jak by měly prokazovat, že neprodleně po povolení k pobytu odcestují do České republiky. Pokud někdo podá žádost o pobyt za účelem společného soužití rodiny, již tímto úkonem prokazuje svůj úmysl společné soužití realizovat. Pokud by žalobce přistoupil na tento způsob uvažování, musel by ještě v průběhu řízení odejít ze školy ve Vietnamu a přihlásit se na školu v ČR (aniž by tam však mohl nastoupit k faktickému studiu, když nemá povolený pobyt). Pak by ovšem došlo k tomu, že z důvodu ukončení dalšího vzdělávání ve VNM, by správní orgán zcela jistě zamítl žádost z toho důvodu, že žalobce již není nezaopatřeným zletilým dítětem.
12. Podle žalobce žalovaná vytváří další podmínku, a to, že soužití s matkou musí být realizováno bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu, čímž dostává všechny žadatele v obdobné situaci do pozice, kdy povolení k pobytu za účelem soužití rodiny bude

závislé pouze na délce řízení, kterou však určuje správní orgán svým postupem. Na žadatele by pak byl kladen neřešitelný problém, jak načasovat podání žádosti, aby vyhověl „podmínce“ bezprostřednosti soužití po vydání povolení k pobytu. Pokud žádost podá krátce před ukončením studia ve Vietnamu, riskuje, že řízení pak bude trvat 180 dnů a protože bez povolení pobytu nemá možnost nastoupit k dalšímu studiu v ČR, bude jeho žádost na konci zákonné lhůty zamítnuta pro nesplnění podmínky nezaopatřenosti. Pokud však podá žádost 180 dnů nebo i více před ukončením studia, popřípadě bude připraven studium ve Vietnamu přerušit a po povolení k pobytu studovat v ČR, může být jeho žádost krátce po její podání zamítnuta s odůvodněním, že nesplňuje „podmínku“ bezprostřednosti soužití s rodičem, protože jeho studium ve Vietnamu trvá.

13. Žalobce upozorňuje na formulaci ust. § 178a odst. 2 z.č. 326/1999 Sb., podle kterého se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole **v cizině** a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice. Zákon tedy výslovně předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) z.č. 326/1999 Sb. v době podání žádosti a v době rozhodnutí stále studují v cizině. U žalobce však došlo k zamítnutí žádosti paradoxně z toho důvodu, že splňuje zákonem požadovanou podmínku nezaopatřenosti! Pokud by v cizině nestudoval, nebyl by nezaopatřenou osobou a podmínky pro povolení k trvalému pobytu by nesplnil.
14. Žalobce poukázal na to, že důvody, pro které byla žádost zamítnuta ani podmínku bezprostřednosti soužití žadatele s rodičem po povolení k pobytu, tvrzenou žalovanou, není možno z žádného ustanovení této Směrnice dovodit. Rozhodnutí je proto v rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími ze Směrnice. Žalobce upozorňuje nejen na směrnici samotnou, ale i na zprávu Komise Radě a Evropskému parlamentu o používání směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny z 8. 10. 2008 KOM/2008/0610. V této zprávě se mimo jiné uvádí povinnost *členských států povolit sloučení rodiny některých členů rodiny osob usilujících o sloučení rodiny*. Směrnice tak nenechává orgánům rozhodujícím o právu na sloučení rodiny žádnou volnost při jednání, jako například zamítnout žádost zletilého syna, protože studuje ve Vietnamu. Vzhledem k výše uvedenému žalobce prostřednictvím svého právního zástupce navrhuje, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodovala podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a že napadené rozhodnutí splňuje požadavky § 68 zákona č. 500//2004 Sb. správního řádu na přezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce a je přesvědčena, že žádost žalobce byla posouzena v souladu se zákonem.

V. Posouzení věci městským soudem

16. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).
17. Žaloba je důvodná.
18. Před posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo nejprve nutné vyjasnit, za jakým účelem žalobce podal žádost o pobytové oprávnění a z jakých důvodů byla žádost zamítnuta. V žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 3.8.2015 žalobce jako účel pobytu výslovně uvedl – sloučení rodiny. Téhož dne však s ním byl v rámci podané žádosti veden pohovor k žádosti o dlouhodobé vízum (viz Záznam pohovoru se žadatelem o dlouhodobé vízum ze dne 3. 8. 2015), v němž žadatel uváděl další účel pobytu, a to výslovně, že žádá o účel - studium, přičemž uvedl, že je členem Klubu přátel vietnamské kultury a umění, nehovoří však česky a nemá přehled o tom, kde klub sídlí a co je předmětem jeho činnosti. Ke svým poměrům uvedl, že otce má ve Vietnamu a matka žalobce žije s jeho nevlastním otcem v České republice. Při studiu v České republice by žil společně s matkou v pronajatém bytě. Správní orgán 1. stupně, potažmo žalovaná rovněž vyšly ze zjištění získaném při výslechu žalobce dne 20. 11. 2015, že žalobce bude na území České republiky žít s matkou a hodlá na území studovat. Žalobce uváděl také další skutečnosti, a to o svém současném studiu ve Vietnamu a ke svým rodinným a osobním poměrům, kdy uvedl, že s matkou se viděl pouze v r. 2010 a následně v r. 2013 a na území České republiky by chtěl žít asi 10 let.
19. Na základě uvedených skutečností, z nichž správní orgány jen některé uvedly ve svých rozhodnutích, bylo o žádosti žalobce rozhodnuto jako o žádosti z důvodu sloučení rodiny, aniž by správní orgány zevrubněji zjišťovaly pravý důvod pobytu žalobce na území a jeho vůli. Nicméně protože šlo o nezaopatřeného zletilého syna cizinky s pobytem na území České republiky, správní orgány upřednostnily posouzení pobytového oprávnění z hlediska ust. § 66 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť důvod – bydlení s matkou, byl žalobcem i při uvedeném pohovoru prezentován. Důvod zamítnutí žádosti byl proto také vyvozen z podmínek uvedeného zákonného ustanovení a z napadených rozhodnutí je zcela zřejmý. Tímto důvodem je nesplnění podmínky prokázání společného soužití žalobce a jeho matky, když správní orgány vycházely z názoru, že nepostačí toliko uvedení tohoto důvodu v žádosti, ale je zapotřebí vůli ke společnému soužití prokázat. Lze také usuzovat na to, že pochybnosti o společném soužití žalobce a jeho matky vyvolala samotná výpověď žalobce, který ke společnému soužití s matkou neuváděl žádné konkrétní poměry a to co uváděl, spíše nasvědčovalo soužití s otcem a osobnímu životu žalobce, včetně jeho studia na území Vietnamu. Rozhodný důvod nevyhovění žádosti je tedy zřejmý – nesplnění podmínky společného soužití s matkou na území České republiky po udělení povolení k trvalému pobytu, resp. nevěrohodnost takového soužití z důvodu trvajících studia žalobce ve Vietnamu.
20. Uvedené závěry žalované a oponentura žalobce vyjádřená v podaném odvolání a v žalobě nesvědčí o tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné je rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvažil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. V dané věci je z napadeného

rozhodnutí zřejmé, že správní orgány postavily svá rozhodnutí na zjištění o nenaplnění podmínky společného soužití žalobce s matkou na území České republiky a rozhodnou skutečností pro tento závěr bylo zjištění, že žalobce studuje ve Vietnamu, přičemž studium a podmínky k soužití s matkou v České republice do budoucna neprokázal. Správní orgány dále zcela adekvátně svá skutková zjištění právně podřadily pod důvod zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle kterého Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou *potvrzeny* důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66, tedy i podmínka dle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona. Z odůvodnění napadených rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy zcela zřetelně vyplýval důvod zamítnutí žádosti a pokud správní orgány poukazovaly na celé ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zahrnující 2 důvody (nezaopatřenost, soužití cizinců), pak je tomu proto, že subsidiárně, pro případ ukončení studia žalobce ve Vietnamu zvažovaly i nedostatek podmínky nezaopatřenosti žalobce ve smyslu zákona o státní sociální podpoře.

21. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak zcela srozumitelně a seznatelně vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení skutkových zjištění na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Ostatně žalobce sám svými námitkami podanými v odvolání i v podané žalobě argumentoval proti závěrům správních orgánů, polemizoval s jejich hodnocením skutkového stavu věci, vytýkal nesprávné právní posouzení včetně alternativ posuzování obou podmínek ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona, tedy mu bylo zcela zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů nebylo jeho žádosti vyhověno.
22. Soud proto neshledal důvodnými žalobní námitky vytýkající napadeným rozhodnutím jejich nepřezkoumatelnost, nevypořádání se s odvolacími námitkami žalobce a překročení pravomoci při aplikaci ust. § 75 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) cit. zákona.
23. Námitky žalobce tak ve své podstatě nesměřují proti nesrozumitelnosti či nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale vytýkají nesprávný výklad podmínky k udělení trvalého pobytu spočívající ve společném soužití cizinců. K tomu soud uvádí:
24. V souzené věci bylo postupováno dle zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017.
25. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platilo, že povolení k trvalému pobytuse bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
26. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že se povolení k trvalému pobytu vydá v případě, že jsou kumulativně splněny tři podmínky: (1.) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (2.) cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a (3.)
27. Otázkou obsahu podmínky společného soužití cizinců pro vydání povolení k trvalému pobytu podle uvedeného ustanovení se již zabývala judikatura správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 306/2017-24), která vyslovila, že touto podmínkou není, aby společné soužití žadatele, tj. nezletilého nebo zletilého nezaopatřeného dítěte a jeho rodiče, tj. cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k

trvalému pobytu, již probíhalo v době rozhodování o žádosti. Nejvyšší správní soud přitakal výkladu, že společné soužití je naplněno, pokud rodič s dítětem skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost. Dle názoru městského soudu prokázání splnění společného soužití vyplývá z ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona, které vyžaduje potvrzení důvodů uvedených v žádosti, nicméně existenci této podmínky a vůli žadatele nelze popřít jen tím, že žadatel v době podání žádosti studuje v zemi svého původu, kde dosud studium nedokončil. Nejvyšší správní soud vyslovil, že účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkázal na § 69 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podává zásadně na zastupitelském úřadu a pouze pro případ, že žadatel pobývá na území ČR v rámci přechodného pobytu, ji lze též podat Ministerstvu vnitra. I z těchto ustanovení je patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.

28. Na základě uvedeného proto samotná skutečnost, že žalobce v době podání žádosti, ale i v době rozhodování správního orgánu studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Bylo však na správních orgánech, aby věnovaly více pozornosti prověření účelu žádosti a rodinným poměrům žalobce v zemi jeho původu i na území České republiky, a to s ohledem na jeho výpovědi při pohovoru dne 3. 8. 2015 a do protokolu o výsledku žalobce dne 20. 11. 2015, které navozovaly otázky k jiným zájmům a cílům žalobce (pobyt za účelem studia či po dobu 10 let), a aby se vypořádaly s možnou hypotézou společného soužití s matkou z hlediska stávajících poměrů žalobce, včetně toho, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě žalobcem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce o záměru společného soužití s matkou, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Ministerstvo vnitra, potažmo ani žalovaná však takto nepostupovaly.

29. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil z důvodu neúplného zjištění skutkového stavu věci rozhodného pro posouzení žádosti a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
30. Městský soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav věci, který vzala žalovaná za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění k otázce účelu pobytu žalobce na území České republiky.
31. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč a náklady právního zastoupení. Ty tvoří odměna zástupci žalobce za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání žaloby) po 3 100,- Kč a 2x paušál 300,- Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 13 600 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 11.228 Kč Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 30. květen 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu.